

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

LOKAAS

Het is een vreemde verschijning. Om halfzeven in de morgen rijdt een scooter met een aanhangwagen de Bijlmerweide op om langs de vijver onder enkele vleugelnootbomen te stoppen. Een wat gezette man van in de zestig stapt van zijn scooter af en leunt deze tegen een stam. Hij staart wat peinzend naar het water en steekt een sigaret op. Hij heeft geen haast.

Maar het is tijd. Met de deskundigheid van vele jaren ervaring begint hij de aanhangwagen uit te pakken. Al snel staat er een legergroen tentje met de opening naar het water gekeerd. Eenzelfde groen windscherm komt ernaast te staan waarachter hij bij de oever drie statieven plaatst. Vervolgens monteert hij drie hengels in elkaar, schroeft de molens erop en trekt de lijnen door de ogen. Daarna nog de gewichtjes en de haakjes. Het lokaas kan nog even wachten.

In de aanhangwagen staan een kist en een koeltas. Uit de kist haalt hij een thermoskan en schenkt een kop koffie in. Hij zit op een opklapstoel. Hij is geïnstalleerd.

Een hardloper rent voorbij. Met het oog op risicovermindering heeft deze loper verscheidene foefjes aan zijn lichaam bevestigd om zijn prestaties te kunnen waarnemen. Zijn gepijnigde gelaatsuitdrukking biedt niet veel hoop. De visser kijkt hem na en glimlacht.

Enkele uren verstrijken. De zon zal vandaag nooit door de zwaarbewolkte hemel breken.

Drie jongens rondom de twaalf jaar, gewapend met de moed van meerderen, benaderen de visser en kijken naar de drie hengels op de statieven met uitlopende slappe lijnen. De passiviteit van het gebeuren wekt hun nieuwsgierigheid op. "Heeft u al iets gevangen, meneer?", vraagt een blonde jongen met krullen. Hij heet Geert.

De visser kijkt op. Hij lijkt vriendelijk. "Nee, nog niet. Maar misschien ligt dat aan het aas dat ik gebruik. Ik zal dat moeten vervangen", legt hij uit.

De twee andere jongens, John en Douwe, willen doorlopen maar Geert vraagt vervolgens: "Wat voor aas is het beste? Of eten verschillende vissen verschillende dingen?"

De visser staat op van zijn klapstoel en loopt naar de aanhangwagen terwijl hij antwoord geeft. "Vissen zijn net als mensen. Sommigen zijn kieskeuriger dan anderen. Je moet aas gebruiken dat de meesten lekker vinden." Ondertussen heeft hij een doos vol met energierepen met nootjes tevoorschijn gehaald. Hij haalt het wikkeltje van een reep en begint die op te eten.

"Willen jullie er ook een?", vraagt hij opeens.

De jongens kijken naar de doos. De repen zien er aantrekkelijk uit. Geert pakt er een.

"Doe niet zo bescheiden. Ik word er toch te dik van. Pak wat je wilt."

Alsof afgesproken pakken de jongens elk drie repen.

"Hartelijk bedankt, meneer. Wij hopen dat u nog veel vissen vangt."

"Het kan alleen maar beter worden", zegt de visser glimlachend. "Ik wens jullie een leuke dag."

Thuis aangekomen loopt Geert direct naar de keuken. Hij weet dat hij vandaag in zijn eentje luncht omdat zijn ouders allebei aan het werk zijn. Hij legt de onaangebroke energierepen op tafel en maakt een boterham met kaas en ham. Zoals de Amerikanen het doen, zegt zijn vader altijd. Hij neemt de boterham naar zijn kamer. Hij heeft een gaming afspraak.

Douwe is nogal besluiteloos. Geert en John moesten om de een of andere reden andere dingen gaan doen en hij heeft geen zin om naar huis te gaan. Nog niet. Hij moet voor school nog veel lezen en de wiskunde zit hem nogal dwars. Waarom al die onzin? Hij heeft er niets aan, toch? Zijn vader blijft erover door zeiken. Je blijft op deze manier nog een jaar zitten, herhaalt hij steeds weer. En dan wat? Zelfs loodgieters hebben wiskunde nodig, zegt hij ook vaak. En die moeder van hem. Elke keer dat het gesprek aan de orde komt wordt zij stil en spreekt hem niet aan. Niet eens een welterusten wanneer hij uiteindelijk naar bed gaat. Ergens weet hij dat hij ongelijk heeft, en dus wordt hij boos. Verongelikt gaat hij op een bankje zitten en begint humeurig zijn eerste energiereepje te eten.

Dat is lekker en knapperig, merkt hij. Hierdoor aangemoedigd haalt hij de wikkels van de anderen af en eet ze allemaal op.

Hij kijkt op. Vreemd! Het lijkt alsof het om hem heen donkerder is dan alleen een bewolkte hemel. Hij wil opstaan maar iets houdt hem vast.

Opeens voelt hij een enorme ruk en hij wordt meedogenloos meegetrokken. Hij raakt in paniek en verweert zich uit alle macht. Het mag niet baten en geleidelijk verliest hij het gevecht.

De ouders van Geert zijn thuisgekomen. Zijn moeder heeft wat pizza's meegenomen om in de oven af te bakken. Zij zal er wat sla bij maken. Maar eerst neemt ze een glas wijn aan de keukentafel. Zij sluit haar ogen en laat het effect van de drank behaaglijk door zich heen stromen. Het was weer zo'n dag.

Haar man zit wat te rommelen in de garage, die garage waar ze al jaren niets te zoeken heeft vanwege de enorme bende die hem klaarblijkelijk dierbaar is. De voordeur slaat dicht en hij loopt naar binnen.

"Eten wij vanavond weer pizza? We moeten wat vaker koken. Lijkt mij veel gezonder."

Bij het woord 'we' knijpen haar ogen even samen. "Trouwens", begint hij, "heb je gehoord wat er bij de Cohens is gebeurd?"

Zij laat die naam even inzinken en eindelijk slaagt ze erin om er herkenbare gezichten aan te koppelen.

"Nee", antwoord zij.

"Nou, het schijnt dat mevrouw hem opeens verlaten heeft!"

Hij klinkt bijna triomfantelijk. "Die weet ook niet wat ze wil, heb ik wel vaker gedacht."

"Echt waar?", zegt ze neutraal, "Ik wist niet dat je haar zo goed kende."

"Dat komt omdat jij je nooit met de burens bezighoudt", merkt hij op.

"Inderdaad, dat zal het wel zijn," klinkt ze onverschillig.

Achteloos pakt hij de energierepen van Geert en loopt weer de deur uit. "Ben in tien minuten klaar", roept hij nog over zijn schouder.

Geert loopt een kwartier later de keuken binnen en merkt dat zijn energierepen zijn verdwenen.

"Mam? Waar zijn mijn reepjes?"

Ze kijkt verbaasd. "Van jou? Je vader heeft ze net gepakt. Hij is in de garage."

"Maar..."

In de garage klinkt een kreet. Een zware dreun galmt tegen de aangrenzende muur en daarna het gekletter van een valende metalen étagère.

Geert en zijn moeder snellen naar de garage.

Daarbinnen is het een puinhoop maar de vader is verdwenen.

De moeder van John leest wat er op het wikkeltje staat van de energiereep. Ze kijkt op en vraagt John: "Heb jij er al van gegeten?" Ze kijkt wat bezorgd.

"Nee, nog niet." Er klinkt al spijt in zijn stem.

Ze zucht opgelucht. "Er zit gluten en pinda's in. Dit had een vervelende avond voor je kunnen worden."

Gelaten haalt hij zijn schouders op. "Sorry, mom. Ik dacht dat ze veilig waren."

"Maar..." begint ze, "ik heb vanmiddag een taart gebakken. Wil je alvast er een stuk van hebben?"

"Sure!" roept hij enthousiast. "Mag ik die meenemen naar mijn kamer? Ik moet nog mijn werkstuk met Lizzy doorneemen."

"Natuurlijk. Dat geeft mij de ruimte om de bijeenkomst van vanavond voor te bereiden."

Wanneer zij wat later rondkijkt in de woonkamer trekt een glimlach van tevredenheid over haar gezicht. Het is de club van vier. Vier dames die na hun scheiding hun ontneembare kracht hervonden hebben en dat nu eens per week vieren

met salsa en tango, witte wijn en een assortiment aan canapés. Mannen zijn nu nog niet aanwezig. Later, ergens in de toekomst, zullen die toegelaten worden om al dat fysieke schoon en die intelligentie te waarderen. Zij rilt van die mooie fantasie.

Zij moet zich opmaken. In de spiegel in de hal bewondert ze haar gebruide uiterlijk met het lange geblondeerde haar, het contrast dat ze in een zonnebank cultiveert.

John gaat zo dadelijk bij een vriendje logeren. Wat haar aan die energiereepjes herinnert. Zij heeft nu al trek en haalt er een uit de keukenla. Zij eet hem op en al gauw verorbert zij de andere twee.

Iets vreemds gebeurt. Het licht wordt schemerig. Zij ziet zichzelf in een wijde, donkere tunnel met licht aan het eind. Met een abrupte kracht wordt zij plotseling daar naartoe getrokken. Haar armen zwaaien in het rond en haar hand grijpt een deurkruk. De trekkracht is te groot en haar hand glijdt er af. Hulpeloos stevent ze af op het licht.

De visser is in zijn nopjes. Hij heeft drie vissen binnengehaald. Ze spartelen in een net in het water. Hij demonteert de hengels en schuift die terug in hun hoezen. Hij plaatst ze samen met de statieven in de wagen. De tent en het windscherm worden in elkaar geklapt en opgeborgen. Vervolgens pakt hij de koeltas en haalt er een scherp mes uit. Hij keert zich naar het net.

Hij grijpt een van de glibberige vissen en maakt hem vakkundig schoon. De ingewanden werpt hij in het water. De tweede vis ondergaat dezelfde behandeling. Hij legt ze allebei in de koeltas.

Wat te doen met de derde vis? Die is eigenlijk veel te klein. Na enig wikken en wegen neemt de visser een besluit. Hij keert het net om en laat de vis vrij.

"Misschien zie ik je de volgende keer", zegt hij dan en begint de rest in te pakken.

Douwe ligt achter de bank in het hoge gras. Zijn ledematen doen pijn en een bonzend gevoel achter de ogen maakt hem misselijk. Als hij langzaam opstaat en met trillende hand de bankleuning grijpt verliest hij bijna zijn evenwicht. Hij neemt twee stappen en ploft op de bank neer. Zijn gedachten proberen vorm te krijgen maar hij krijgt geen greep op wat er gebeurd is. Het had gevoeld alsof hij aan een haak was geslagen en meedogenloos omhooggetrokken. Misschien is dit een waarschuwing, denkt hij. Vastberaden komt hij weer overeind en wacht totdat zijn evenwicht hem geen parten meer speelt.

"Dat zal mij geen volgende keer gebeuren", mompelt hij en loopt wankelend huiswaarts.